

La Veu d'Inca

REDACCIO I ADMINISTRACIO
Murta, 5---INCA.

Abr II

SETMANARI POPULAR
INCA 11 DE MARS DE 1916

Núm. 63

PAGAMENT A LA BASTRETA
Un trimestre Una pesseta

Coremals

Pas a l'Evangeli de la Pau!...

Acabat ja, a la fi, l'imperi de la gran farça carnavalesca, que no té per finalitat més que fer relluir lo que de més baix i vil té l'homo, eclipsant enemics la seva part superior i noble; i entrats que som ja als dies acceptables i saludables de la Corema, de sopita, a l'ànima quieta ja i reposada ve a sortir-li al encuentre, imposant-se per la seva força i virtut, la consideració del Còdic més acabat, més perfecte, que ha vista l'humanitat tota: l'Evangeli.

Perque ès tanta la força moral del Evangeli, que no sols a l'ànima més o menys cristiana, sinó a la dels meteixos incrèduls se manifesta aquesta claríssimament. La seva autoritat, a pesar de tot l'escepticisme o incredulitat que's vulgi, ès una potència moral tan ferma, que fins i tot els seus propis inimics s'afanyen en acudir a ella per apoiar les seves pròpies negacions.

Mes avui vivim els catòlics en complet oblit del Evangeli. Es més: avui pretén la moderna societat desgavellada conduir-se a un estament de difixa i felicitat, prescindint d'ell. I això ès un contrasentit, ès una aberració. ¿Se pot prescindir, tal volta, del llevat, per la fabricació del pà? No. Tam poc, doncs, la societat pot prescindir del Evangeli, perque ès el llevat que ha de de assaonar tota la massa humana. I així, totes les lleis, institucions i ordes socials que a la seva sombra benèfica germinin, per força, han de sortir intensament ungides amb l'unció d'amor, de pau, i de felicitat, que de les seves àurees pàgines dimana amb fluideç maravellosa...

Mai més oportú que en aquest temps el considerer el valor social del Evangeli. ¿Qui'l posarà en dupte? Ell ha contribuit en tot temps al perfeccionament moral i per tant també social dels individuos; i ha restaurat la família i ha reivindicat els drets inhàrents a la personalitat humana... ¿No fonc ben trista, per ventura, la condició del pobre, de la dona, del esclau, abans de coneixer-se l'Evangeli?...

I en els temps que correm, tan desequilibrats i tristes, en que un fals ropafige d'un

fals intel·lectualisme i adelantament han enlluernat el món; i sobre tot, en que l'egoisme més acentuat i la crueldat més feréstega i diabòlica volen, amb exèrcits estrepitosos i matances horribles, fer callar les veus armónies i suaus d'aquest Evangeli de la Pau; ¿no's senten per ventura aquestes a pesar de tot, en la veu acongojada del Pontific Romà, fent recordar al món la fraternitat universal que l'Evangeli ensenyà i proclamant, pels seus quatre vents, l'igualtat substancial de tots els homos, avui tan oblidada, perque pronta es donin l'abraç de germanor, de pau, d'amor?..

Empapem-nos, doncs, en aquets dies, de la sàvia fecondant del Evangeli. I quant aquesta, com a llum claríssima, penetri fins al replacs més íntims del nostre esperit, no fassem el sort a la seva veu amorosa.

Sobre tot, importa de lo més no oblidar que tota civilisació, tot progrés, tota cultura, divorciats del Evangeli, son sols un mite, una mera fàula.

¡Que e-hu digui sinó, l'Historia dels pobles antics!

Roma—per no citar-ne d'altre—mentres no conegué l'Evangeli fonc bárbara, cruel, dèspota... i això a pesar de les seves lleis, de la seva filosofia i de les seves grandesses, que la feien passar per la Senyora del món.

J. A. Pvre.

Inca 10-3-16.

CANT DE JOVENTUT⁽¹⁾

Es el nostre cant de glòria
un bell cant de Joventut:
foguerada que roega
tot çò que ès Decrepitut,
braç d'atleta que triomfa
per sa empenta i fortitud.
Es el nostre cant de glòria
un bell cant de Joventut.

Avorrim les Aigues mortes,
avorrim el Reposar;
estimam de la ventada
la poixança en l'halenar
i es llamp de les tempestes

qui alimenta nostre altar.
Avorrim les Aigues mortes,
avorrim el Reposar.

En les venes portem Vida,
en la testa portem Seny;
l'Energia que ens impulsa
ret l'obstacle més ferreny
i ès la nostra Resistencia
molt més dura que pedreny.
En les venes portem Vida,
en la testa portem Seny.

Siam mascles, siam homes,
siam forts en el combat;
sempre ardença la mirada,
sempre el rostre assernat,
sempre prontes a combatre
per la ferma Civilitat.
Siam mascles, siam homes,
siam forts en el combat.

JOAN ESTELRICH

Quatre mots de sa veritat an Es Gallet i a tots os barbonisants sense barbaria

Aquest escriptoretxo de ses cols floris està pregonant, un dia i un altre dia, damunt *Es Gallet* que ha fet callar *La Veu d'Inca*, pensant, en la seva presunció de polemista de cap d'ala, haver fet acabar els menuts a tota una Redacció, a on e-hi figuren una partida de persones de carrera, que tenen demostrat que no se moquen amb sa mà esquerra en això de sostener polèmiques. ¡D'estrafolari!.... Si no vos contesten, ès perque consideren que no sou capaç de sostener una tesis doctrinal; perque sempre vos rebaxau an els personalismes rastrellers; perque en fer quatre afirmacions o negacions salpicades de *barbonades* ja estau llest.

Contra s'opinió de mos companys de Redacció vaig a presentar, amb alguns conceptes generals, tota la vostra obra denigrant. No veng a desfer vostres mentides de detall; això vos heu sabeu fer millor que jo; basta lletgir-vos.

Publicau que fa mitx any que me donau llandera. Vos heu quedat curts, sant homo! Si miràseu la col·lecció a *Es Gallet*, veuriu que poriem fer un volum ben gros de tot lo que heu escrit contra mi, dençà que feis *barbonades*. I tot perquè?

(1) Llegida per son autor an el apat que se va fer en el restaurat de l'Estació del ferrocarril per la secció «Joventut Cívica» del «Foment del civisme».

Ajajajai..... m'ales fa vostra estúpida ridiculosa. Mirau: en tot lo que heu escrit, xerrat i embolicat fil contra mi, no sou estat capaç de tirar-me a la cara, una sola falta que m'deshonri davant la societat. Poreu haver-me dit noms que no estan an es diccionari, ni les posen a sa pila bautismal; poreu haver enviat a vostre fill que m'insulti davant es portal de ca nostra; poreu haver organisat una guarda d'al-lots pus-sés perquè m'diguèn lo que vos me deis amb tant poca gracia; pero no sou estat capaç amb tota vostra *literatura tavernari* fer-me pujar les colors a sa cara. I no ès que no n'hageu tengudes intencions, vos que vos trobau un *héroe* amb això de publicar faltes dels altres i destapar caretes. Si'm trobau flaca no'm perdonau. No n'hi hagués hagut per comensar.... ¡Quines aigues correria jo a l'hora d'ara!

Aquí lo que queda de manifest ès vostra *malicia*, vostra *bamboleria* i vostres *virolades*, que les han sentides de tota la Roqueta, perquè vos, com deis, escriviu an es setmanari més popular de Mallorca.

¡Ai, idò!...

Ja sé que'm direu, a falta de raons i de materia, que si'n Pau ha fet allò, que si'n Pere ha fet això altra, (si vos que heu fet...) fent-me càrrec a mi de tots els pecats d'Israel, vertaders o calumniosos, per denigrar persones de la dreta.

A poc, poc, estimat de ses cols floris. ¿I jo que'm som de sa mort d'en Bergues? *JO NO MÉS SOM RESPONSABLE DELS MEUS ACTES* i en tot cas de les mal-criadeses dels meus fills, per ser menors d'edat, com vos heu sou dels vostros. I per més que vos hi empenyeu i per més que escrigueu *barbonades* *JO NO MÉS SON RESPONSABLE DELS MEUS ACTES*. I no hi ha que dar-li voltes. No e-hi hauria cap tribunal justicié que'm condemnàs per les dolantries que puguen fer vostros germans, ni del mal que's alemanys han fet a Verdun. N'hi haurà cap confés que'm faci càrrec a mi de que vos no aneu a missa, per sistema.

Això ès sa veritat pura, i no volgueu treure ses coses fora des lloc, imputar-me càrregos del germà proisme, homo de Deu!..

En èsser aquí, ja vos veig, espaseta garrida: me direu lo de sempre, que jo som el propietari de *La Veu d'Inca* i pel pecat d'esser-ho som objecte de vostres enquestes, perquè la *Veu* no d'us les notícies (d'escàndol) que vos publicau. ¡Oh insigne pendant! si n'altres mos haguessem fet èco de les noves o falsedats que vos mos senyalaveu, hauriem convertit el setmanari en *La Veu de la porqueria d'Inca*. I això germanet, ens estaria ben lleig; la llei de Deu mos fa nosa per fer, com vos, *barbonades*. I vos... ¿per que no duis informació de restauració de costums, d'urbanizació de la Ciutat, d'art, de literatura, de progrés, de cultura, de sociologia catòlica, de funcions d'església, de les virtuts de la gent de bé, de la caritat de les Conferen-

cies de S. Vicens de Paül, etc. etc....? Aquesta ès l'informació que cal a tot corresponsal ben orientat i aquesta ès la missió que té *La Veu d'Inca* i no fer *barbonades* com les vostres. ¿Heu sentiu, oh periodista d'un sol tema?

Mes jai! si n'altres per donar gust an Es Barbó i greix an el dimoni (no volem dir que aquests noms siguen sinònims) mos haguesseu decidit a treure a rol-lo les flaqueses del germà proisme, el primer qui n'hauria tocat ses terribles consequencies seria estat Es Barbó i companyia. Era sa cosa més natural del món, que come contrincant, comensàssem per veure si teníades desigual la seva família i les famílies dels seus apuntadors, per treure en col·lecció ses miserias i flaqueses, que ell, tant cuidadosament, ha deixades dins es tinté....

Pot donar gracies an el bon Jesús es Barbó, que n'altres, perquè anam a missa i mos confessàm, no hem escoltat els seus consells, que sinò....

Ara estic perdut; aquí es Barbó mos xapa de mig a mig, dient-nos que n'altres també hem duit notícies d'immoralitat i hem fet campanya de difamació.

Això ès mentida. Mai per sistema hem publicat res poc edificant. Si qualche vegada *La Veu d'Inca* ha aixecat la veu contra coses dolentes, ès estat quant ja era més mal ès callar que'l parlar, per no fer-nos solidaris del mal exemple amb lo nostre multirme. Es estat, quaní ei pòvie ja previsiava de qualche escàndol, i n'altres no hem fet res més que recullir la protesta popular, desitjosos d'orientar als qui encara estaven desconcertats. Es estat, quant han volgut donar carta de naturalesa en nostra Ciutat an el càncer de la civilisació moderna, que per cert, ha fet numeroses víctimes de còs i ànima. Es estat quant la murmuració era tant grossa i tant feresta la confusió de notícies, que perillava el bon nom de la virtut d'una persona angelical. I encara així, mos hem guardat prou de fer descripcions, d'entrar en detalls que podrien agravar la situació.

Mai hem guardat rancor a negú ni mos ha animat l'esperit de venjança. Tot lo que hem dit, sempre mos ho ha inspirat l'amor que tenim a nostra Ciutat, que voldriem que fos la més honrada, la més culta i la més cristiana del món.

Abans d'acabar, vos hem de fer sabre, Barbó *insigne*, que si no contestàm a vostros escrits, no ès perquè vos tenguem por; sabem quina talla feis: feis sa talla d'Es Barbó. No vos contestàm per no tenir el setmanari per polèmiques inútils que no conduexen en lloc. Vos no teniu més que un tema i un tema brut; i no's bò donar a l'honestitat de nostres amics i a l'innocència de nostros petits lectors el menjar verinós que vos pau; el meteix Director d'*Es Gallet* el troba indigest, segons digué a un amic nostro, com vos també a voltes haveu traslluit dins vostros escrits.

Creis-me, Barbó de la meva ànima, per amor de Deu, deixau vostre ofici de *barboneriar*. ¿Que'm sereu de tenir corifeus que vos adulen si de cada dia disminueix la clientela a vostra barberia? I no digueu que són els reacionaris, que vos decanten sa feina, que sou vos amb vostres intemperrancies i amb vostres *barbonades*.

M. D.

EL DÍA DE LA PRENSA CATÓLICA

CARTA ABIERTA AL R. P. JOSÉ ESTÉVEZ, FUNDADOR DE LA ASOCIACIÓN NACIONAL DE LA BUENA PRENSA.

Antiguo y venerado amigo:

Un pensamiento del insigne maestro D. Félix Sardá y Salvany (q. s. g. h.) y una ligera observación sobre los gustos y aficiones de nuestros días me han dado ocasión a dirigirle esta carta.

El pensamiento, tal cual lo expuso en el capítulo 51 de su *MANUAL DEL PROPAGANDISTA*, es el siguiente: *La misma frivolidad social puede ser utilizada para sus santos fines por el propagandista católico*. Pensamiento sencillo en apariencia, pero muy fecundo en determinadas ocasiones y que por lo mismo no han de perder de vista los que desean cooperar a la restauración de todas las cosas en Cristo.

Y he aquí mi observación para la que no se necesitan instrumentos: El mundo moderno, al que parecen excesivas en número las fiestas cristianas, y que pide se reduzcan más y más constantemente crea fiestas nuevas, y tiene ya entre otras perfectamente organizadas la *Fiesta del Árbol* (obligatoria ya en todos los municipios de España) la del *Pájaro* y la del *Pez*. ¡Un verdadero calendario naturalista!

No trato ahora de impugnar estas fiestas y sus semejantes. Ni merecen el mismo juicio la patriótica *Fiesta de la Bandera*, religiosa y militar a la vez, y la que algunos sabios, digámoslo así con perdón de los verdaderos, de la capital de Francia, dieron en celebrar sobre la torre Eiffel, honrando y festejando con ágapes y libaciones al *Dadre Sol* (!!!) ¡Oh, la *Fiesta de Sol* (!!!) Ya la celebraban los egipcios sin tanto aparato científico.

Pero si el gusto de la época está por dedicar un día al remedio de una necesidad particular (*Fiesta de la Flor* para allegar recursos con que combatir la tuberculosis) o a la propaganda de una idea (*Fiesta de la Raza*) bien haremos nosotros en recoger estos elementos, — propaganda y cuestación — uniéndolos, para santificarlos, con la oración cristiana, constituir con todo ello el *Día de la Prensa Católica*.

Que si hemos utilizado con fines cristianos lo que alguno llamó manía de los Centenarios, celebrando con gran provecho para las almas el Constantiniano, el de la Santa de Avila y el del Serafín de Asís, bien podemos hacer algo semejante con

esta costumbre que ahora empieza a iniciarse.

Oración, propaganda, colecta. He aquí las obras de que debemos llenar el *Día de la Prensa Católica*, que bien podíamos celebrar anualmente en toda España el día 29 de Junio, fiesta clásica, pudiéramos decir, de la Santa Iglesia y de la propaganda católica en sus dos primeras figuras, el Príncipe de los Apóstoles, S. Pedro y el Doctor de las Gentes, S. Pablo.

Una comunión general por la Prensa Católica, una misa rezada o solemne con sermón, algún acto de desagravio y súplica ante S. D. M. manifiesto; Qué hermosa mañana por la *Buena Prensa* en todos los pueblos de España!

Conferencias, mitins, veladas literario-musicales, actos colectivos entre los periodistas, manifestaciones de simpatía y gratitud a las publicaciones católicas de la localidad. He aquí los actos de cohesión y propaganda para llenar la tarde.

Y durante todo el día en la iglesia, en la calle y a domicilio, una cuestación pública en favor de las mismas publicaciones y para las obras de prensa.

Todo ello en la forma que mejor se adapte a las condiciones de cada localidad, haciendo mas o menos, según lo permitan las circunstancias, pero algo en todas partes este año (que ya en el siguiente se hará mejor) dejando ancho margen a las iniciativas particulares, y siempre con la bendición del respectivo Prelado, en cuyas manos entendemos debe ponerse el producto de la cuestación para que él lo distribuya a su arbitrio entre las publicaciones y obras de Buena Prensa de su diócesis y el *Tesoro Nacional de la Buena Prensa*, de Madrid.

Creo que si este proyecto, que tiene su fundamento en las conclusiones aprobadas por las *Asambleas de la Buena Prensa*, obtiene la bendición de los Prelados, y es apoyado por las publicaciones católicas, llegará a ser un hecho mediante la valiosa cooperación de los socios activos de la *Asociación Nacional, Liga de Oraciones y Cofradía de Legionarios*.

En cuanto a la de los *Cruzados de la Prensa* y propagandistas sacerdotes y seglares unidos al *Centro del Seminario de Sevilla* la promete a V. R. en su nombre, su afectísimo seguro servidor y capellán,

El Director de "Ora et Labora."
Sevilla, Enero de 1916.

(Publicada en *La Cruzada de La Prensa*.

LO PAGÉS COM CAL

Lo més important.— Lo pa de les plantas.— Cuidar be'l sems

—Si no hi té inconvenien, senyor Joseph, los diumenges á la tarde vindré á passeig ab vosté, donchs aixís m'estalviaré algun ralet de café ó taberna, y vosté, que además de la práctica de pagés veig que lleix llibres y periódichs d'agricultura, me podrà explicar alguna cosa útil pel art del pagés.

—Me demanes, Peret, una cosa que

m'agrada molt, perque veig comprens lo que't convé i jo hi trobaré gust també y me farás companyia. Avuy, donchs, comensém per un assumpte important. ¿Qué es lo que't sembla més necessari pel pagés?

— Me sembla qu'es l'arada.

— No pot negarse que l'arada es de gran importància, sobre tot si ab ella se fan llaurades ben fondas; però jo crech encara més important l'adob, sia guano, sia fems, això es, l'aliment de les plantas. Aixis com nosaltres no podém viure sense beure y menjar, tampoch la terra pot produir cultitas sense adobs.

— Donchs be hi ha pagesos que culten sense asemar y sense guanos, y diuhen que á l'América treuen grossas cultitas sense adobar las terras.

— Jo parlo en general, ja que les terras si las plantas ne van trayent aliments y no se n'hi afegeixen vindrá que s'acabarán, y si be hi viuen les plantas, se crían magres y no pagan lo tract. Això que has dit de l'arada no es mal pensat, ja que'm deya un agricultor de fama que ell en un camp ab una llaurada molt fonda, llevor seleccionada y sembra ab sembradora, sense posarhi adob, ja va doblar la cultita, lo qual demostra que eixas tres coses tenen moltíssima importància, á las quals la generalitat dels pagesos no hi donan la que's mereix. L'adob es lo pà de les plantas, es lo tresor del pagés y fa prodiges, y si tu ab poch pà y pochs aliments t'aflaquirías y posarías mala cara, cosa semblant pasa a las plantas y als animals.

— Donchs cregui que jo may estich tant content com quan veig que tinch forsa fems.

— Però has d'entendre que'l sems s'han de cuidar be, ben apretats, humits, que l'aygua no'ls renti, ni'l vent los assequi, ni massa calents perque no perdin la seva substància fertilisant. Hi ha molts pagesos que portan carretadas de fems al camp, fems mal cuidats que ja han perdut la meitat del seu valor, y allí al camp los deixan a pilas, deixanlos secar pel sol y vent y rentar per la pluja y las plantas no hi trovan alimento. Son com lo café que llenjan los cafeteres després d'haverne passat l'aygua calenta: ressíduos sense substància.

— De modo que'l pagés que despicia'l bon cuidado dels sems despicia'l pà, ja que, si menja pà, als bons sems ho deu.

— Ben dit, Peret: y podém afegirhi que si molts pagesos tenen poc pà, ells s'en tenen la culpa perque no cuidant los sems llenjan molts diners; no volguentse enterar dels avensos agrícols treuen menys profit del seu travall, y no estant associats en sindicats no tenen forsa per vendre be, comprar be, pera aplicarlos avensos y pera lograr que'l governs no'ls fassin portar tant la lluria. Ab adobs se tenen farratges, ab farratges besfiar ab bestiar fems, ab fems cultitas. Quedas convidat per altre dia, que zariré parlant dels adobs y d'altres coses.

— No hi faré falta, senyor Joseph.

— Si'm creus, serás un pagés com cal.

JOSEPH ROSELL
De «L'art del Pagés».

Cronicó d'Inca

Dia 5—Comencen les Coraníhoras a la nostra Parroquia.—A les 6 i mitja del matí exposició de Nostre-Amo.

A les deu Ofici major i primer sermó pel predicador del present Triduo lo Rmt. P. Rosselló Rector del Oratori de Lluch.

— A la una del cap-vespre la música, els Exploradors, una comissió del nostre Ajuntament i bon estol de gent es dirigeixen a l'Estació a esperar les moltes personalitats que venen de la bendició i inauguració que s'acaba de realitzar a Sineu i que venen a Inca pel mateix fi.

Arribà el tren i baixaren infinitat de personalitats entre les que hi verem lo Il·lm. i Rdm. Dr. Miralles Bisbe de Lleida, acompanyat de son Capellà d'honor Mossèn Jaume; el Governador Civil Sr. Alonso Martínez; el president de la Diputació Sr. Massanet; el Delegat d'Hacienda Sr. Herreras; es Bal·le de Palma Baró de Pino-par; el Jefe i sub-jefe de Telegrafs de Palma Srs. Zornoza i Alcover; una comissió de la Direcció general de Correus i telegrafos formada pels Srs. Sancristobal, Hernando i Nieto, i altres que sentim no recordar. I amb ordenada processó desfilaren vers la Parroquia ont lo Dr. Miralles es vestí els ornaments pontificals i immediatament amb Creu alçada es dirigiren an el nou local central de telefons i allà es procedí a la benedicció i inauguració. Tornada la comitiva de bell nou a l'Església el Dr. Miralles desvestit que fou dels sagrats ornamentals i acompanyat del Capellà d'honor Sr. Jaume i Sr. Bosch amb automobil marxà a Palma.

Abans de partí molta gent acudí a besar li s'anell.

El demés personal que quedà, convidats pel Coronell Sr. Romero, visitaren el Corté, que trobaren com un vivori de net. En obsequi els nobles Hostes crèim que se les donà un convit. Segurament c'hi degué haver bona tanda de discursos qual síntesis mos pesa a l'ànima no poder fer a nosaltres lectors perque està clar! els organitzadors de la festa se tengueren per menys de convidar-mos o tal vegada cregueren que en parlaríem per amor de Déu!

Dia 6—Fa un fret que pela!... però a pesar d'això arriben de Palma amb un luxós auto bon estol de balladores que per lo desenfreïdes semblaven venir de la Sodoma! Deu meu! eremiu-mos una pluja d'aigo beneïda que purifiqui tanta malura!

Dia 7—Acaben les Coranta-Hores. Amb quina devoció homes i dones cantaven la Coroneta d'or! Allò semblava un pareïst i després vingué el sermó de lo més bo que hagèm sentit a Inca i acabaren amb una processó per dins l'Església i Te-Deum. Les autoritats e-hi assistiren.

Aqueixes coranta-Hores han estat força concorregudes, com poques vegades s'és vist.

— A pesar del mal temps que ha fet i del mal temps que corre el paseig aquells de-

rrers dies ha estat bastant concorregut de gent bellugadiça que empolvava a ses al·lotes més de lo que elles heu solen fer; de paperí no se'n tirà gaire.

Dia 8—Comensa es sant temps de Coromina: Avui abstinença i dijuni de ferro.

Enguany la mos predica Mossèn Miquel Pomar, de Campos, el que mos ha escomés amb lo sermó de la senra que mos ha agratit ferm.

Dia 9—Es dijous ha estat ben animat a pesar del mal temps.

Dia 10—A la Parroquia comença la Novena a honor de Sant Josep a l'espousació i sermó tots els dies.

—Se cala foc a una casa del carrer dels Àngels que li diven can Salero. Estava plena de paia i se creu que feia dies que'l foc covava. Se fan molts d'elogis del heroisme que ha fet en Joan Gual, Corpet, que ha entrat per la finestra i tirava al carrer sa paia encesa.

—Entre nostros pagesos se'n raona que una de les gelades que fé dies passats, a moltes encontrares, ha creuat i mort l'anell tirant a perdre l'anyada.

El novell Cronista.

VRIES

EL BISBE ELECTE DE MALLORCA

La Rda. comunitat parroquial de la ciutat d'Inca, en contestació a un telegramma que acursa al Dr. Domenech, ha rebut el següent:

Valencia, 7 (9'20)

Cura-Economo. Inca — Salude Comunidad parroquial. Agradecido felicitación

Rigoberto Domenech.

El Director de *La Veu d'Inca*, també envia al Prelat electe de Mallorca el següent telegramma:

Dr. Domenech. Bisbe electe de Mallorca:

La Redacció de *La Veu d'Inca* felicita sa llustríssima, desitjant pronta besar-li l'anell pastoral.

A nostra filial escomesa hem tengut la satisfacció de rebre aqueix allra:

Valencia, 10 (12)

Redacció de *La Veu d'Inca*. Mallorca
Me es gratíssima felicitación, envio saludo cordial.

Rigoberto Domenech

Amb molt de gust donam cabuda an aquestes notícies que mos ha trassades l'Administrator de Correus d'Inca.

CAJA POSTAL DE AHORROS

El dia 12 del actual se inaugurarà en todas las Administraciones de Correos de España tan importante institución, admitiéndose imposiciones desde una a 5000ptas. para los particulares y hasta 10000 ptas. para las sociedades legalmente constituidas, el interés anual de dicha Caja será el del 3° y el 3 y medio para las imposiciones que se hagan por el plazo de 5 años, y para el pequeño ahorro se expenden unos sellos de cinco céntimos que los interesados fijarán en unos volantes que gratuitamente facilitan los Adm-

nes de Correos, que se admitirán como numeraria para imposiciones al reunir el importe de una peseta.

También se encarga la Caja, de la compra del papel del Estado, de su custodia en la Caja Central de Depósitos sin el cobro de comisión, abonándose los cupones a su vencimiento a la cartilla de ahorro del interesado.

La Caja igualmente se encarga de hacer las entregas al Instituto Nacional de Previsión de las cantidades que deseen los imponentes, para constituir una pensión o cualquier operación de las que se dedica el expresado Instituto.

LA CREU RORJA

Degut a l'iniciativa i preparació d'alguns joves entusiastes de la «Creu Rotja», sortí per nostros carrers el diumenge, una magnifica carrossa alegòrica de tan benèfica Institució, amb l'objecte de postular fondos per la seva marxa.

Aquesta carrossa fonc alabada de tots. Representava un campament amb una tenda d'ambulància de la «Creu Rotja» i aparesquent en la porta d'aquest dos nins ferits i una nina enfermera, en disposició de prestar-los auxili.

La canitat recaudada ruja a Ptas. 96'06 i això a pesar del fret que feia i de lo desanimat de la festa. Mereixen felicitar de veres els joves Vidal, Elvira, Aguiló, Ferrer i Castillo, que foren els postuladors, per haver sabut fer-se així superiors a tota supicacia i mostrar la cara per una obra tan humanitària i cultural.

Tot el material necessari per dita carrossa fonc donatiu de diferents senyors: D. Miquel Mir regala totes les fustes; D.ª Maria Bennassar cedió les mules i D.ª Francisca Martorell confeccionà i regalà sei bosses de roba per la recaudació; i D. Josep Siquer, la armadura del carro per la carroça. Que serveisque això d'estimul per molts d'altres.

Mos participen, finalment, que ja s'èss uberta definitivament la casa de la «Creu Rotja» que es la que antes era casa de Socós, carrer de dureta; avant-hi allà continuament un consierge.

Celebram que pugi tan briosa dita Sociedad.

El dia de Sant Josep el Círcol d'Obrers Catòlics celebrarà una vel·lada, a ont se sortearan plagues d'estalvis entre al·lots treballadors, quals il·lusions son procedents del finit setmana-

ri Ca-Nostra que les recullí per aqueix intent.

Amb molt de gust s'acceptaràn donatius per augmentar el número de les plagues.

NOSTROS AMICS DIFUNTS

La setmana passada morí després de rebuts els sagaments, l'amo'n Andreu Beltrà pare de nostre amic D. Francesc, Mestre de l'Escola Nacional de Moscari, a una edat avansada.

Acompanyam amb el sentiment a sa viuda Madò Catalina Torrens, a son fill i a sa filla per la pèrdua del cap de la casa; que Deu nostre Senyor l'haja trobat en estat de gracia; i per qui aixecam oracions au el cel, pel descans de la seva ànima.

A l'hora que escrivim se fa'l funeral a l'amon Joan Bissellach (Guísca) germà del difunt prevere del mateix nom, que morí dijous, havent rebuts els sagaments de la Iglesia.

Donam el besabé a sa Madona i demes família, particularment a son fill Jordi suscriptor de la *Veu* i amic nostre. Que'l bon Jesús aculli la seva animeta a la santa Gloria.

An els funerals de dits difunts hi ha hagut gran concurs que demostra les simpaties que tenen llurs famílies.

LLIBRERIA Y TIPOGRAFIA
DE

La Veu d'Inca

Se fan billets de confessió i comunión amb precioses oracions indulgenciades.

S'ha rebut nova remesa d'Estampes, grosses i petites, de tota mida i preu, propis per a l'Entronisació del COR DE JESUS en les famílies Cristianes.

També tenim: El Manual de la Entronisació del Cor Deific de Jesús en la llar pel P. A. T. SS. CC.

ASTRERIA

MANUEL PLAZA

VISTE BIEN Y BARATO

VERIFICA LAS PRUEBAS A LA HORA DE HACER EL ENCARGO

BONITA COLECCION DE

GÉNEROS PARA TRAJE Y ABRIGOS

Se líquidan calcetines,

corbatas, tirantes ligas.

Calle CADENA esquina a Plaza Sta. EULALIA

(ANTIGUA CONFITERIA ROSSELLÓ) PALMA.